

Erhverb, som de, disse Folk drive, kunne antages at ville indbringe under normale Forhold. Der er positivt tvungen Selvangivelse af den Indtægt, de have af deres personlige Erhverb, og for de allerfleste af de paagældende Personers Vedkommende findes der ikke andre Indtægtskilder. Der kan være enkelte, der have Papirer, men de fleste have kun deres Erhverb. Altsaa, hvad Praksis angaar, kan jeg ikke se rettere, end at i et meget stort Antal Tilfælde, og de allervanføseligste Tilfælde, bliver Forholdet for den engelske Indkomstkat, Afdeling D., ganske det samme som her med Hensyn til tvungen Selvangivelse. Det ærede Medlem mente at kunne imødegaa mine Bemærkninger om den Maade, hvorpaa den tvungne Selvangivelse erfaringsmæssig har virket i Preussen ved at sige, at de Tal, jeg har anført, ikke slog til. Jeg har anført Indtægter over 48,000 Mark. Det kan se løjerligt ud at vælge dette Tal; men det var i Virkeligheden ikke vilkaarligt valgt; thi det er ved 48,000 Mark, at man i den preussiske Skala har det Spring, hvor man gaar op til $3\frac{1}{2}$ pCt. Jeg paaviste, at der for det ene Aar var et Spring fra 2,700 Skatteydere paa over 48,000 til 5,511. Dertil sagde det ærede Medlem, at det havde aldeles ikke noget at betyde, fordi Aktieselskaberne vare indbragne under Beskatningen ved den ny Lov af 1891, medens det tidligere kun havde været de syvte Personer, derfor kan man ikke sammenligne de to Tal. Jeg vilde have sat Pris paa, hvis det ærede Medlem havde haft den Tillid til mig at trø, at jeg, naar jeg er fremkommen med en saadan Sammenstilling, da havde taget Hensyn til dette Forhold. Det er nemlig naturligvis de syvte Personers Antal, der er sammenstillet, medens Aktieselskaberne ere holdte ude. Jeg skal nævne det ærede Medlem endnu et Par Tal, som forhaabentlig ville sætte det uden for al Tvivl, at jeg har Ret i den Betragtning, at Erfaringerne fra Preussen med afgørende Sikkerhed vise, hvilken overordentlig Betydning for de større Indtægters rette Ansættelse tvungen Selvangivelse har. Jeg vil tage Indtægterne under 3,000 Mark; ved denne Sats gaar man nemlig i Preussen over fra 1 pCt. til 2 pCt. Aaret før Skattereformen, altsaa i 1891, var Antallet af dem, der i Preussen vare ansatte til over 3,000 Mark 1,743,000, men Aaret efter, altsaa efter at den tvungne Selvangivelse var kommen, vare 2,118,000 Personer ansatte til en Indtægt af over 3,000 Mark, det vil altsaa sige, at der er foregaaet en Stigning paa mellem 21 og 22 pCt., skønt der, som sagt, netop ved 3,000 Mark er et Spring i Skatteprocenten, saa

at man kan antage, at Folk har gjort sig al mulig Umage og regnet paa Kryds og paa tværs for at slippe for at komme over denne Grænse. Det forekommer mig, at disse Tal ganske afgørende tale for den tvungne Selvangivelses overordentlige Betydning. Mindre Betydning har den naturligvis, det indrømmer jeg, naar man ser paa den hele Stigning af Stattens Udbytte; men ogsaa dette viser det samme, nemlig en stærk Stigning, endogsaa en stærkere Stigning, nemlig 34 pCt. Det, jeg lægger Vægt paa, er Stigningen i Indtægten fra de syvte Personer, naar man ser bort fra alle særlige Forhold, og her se vi ganske bestemt den tvungne Selvangivelses Virkning. Det samme ærede Medlem og det ærede Medlem for Moskilde (Kosleff) havde en Indvending mod den Tanke, jeg fremsatte, om at sætte Grænsen ved 2,000 Kr. Jeg tror, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgreds sagde: Ja, det vil sige, at Bondestanden skulde slippe! Men det er jo ikke alene Bondestanden, der derved er taget Hensyn til. Det er lige saa vel Købmanden, Detailhandleren og Haandværkerstanden; der er jo ogsaa en hel Mængde af dem, der har mellem 1,500—2,000 Kr., og hos hvilke jeg ogsaa tror, at Evnen til en paalidelig Selvangivelse af Indtægterne er ringe. Hvis det ærede Medlem f. Eks. vil tænke sig en Høker, da vil der hos ham i hans Husholdning forbruges af Bærebekholdningen i Butikken; det er maasse noget, som Konen besørger, idet hun gaar ned og tager en Pølse, en Stinke, noget Affald o. s. v. Det er jo næsten umuligt at beregne det. Naturligvis kan det gøres; men det er ikke alle Spækhøkerkoner, der ere Bogholdergenier. Jeg tror, at i Praksis vil en saadan Beregning ikke ske, og det er ogsaa temmeligt umuligt. Men saa kan man sige til mig: Er Du da vis paa, at Sagen, naar man sætter 2,000 Kr. som Grænsen, saa vil blive lettere for de Folk, der komme over den Grænse, at de bedre ville være i Stand til at anvende Selvangivelse? Nej, det er jeg naturligvis ikke, men et Sted skal man jo sætte Grænsen, og jeg tror snarere, man vil træffe det rette, naar man sætter Grænsen ved 2,000 Kr. end ved 1,500 Kr., idet man derved snarere faar dem fritagne for tvungen Selvangivelse, som paa Grund af Forholdene have Vanskelighed ved at anvende denne. Dette er imidlertid noget, man kan forhandle om i Udvalget. — Med Hensyn til den kjøbenhavnske Indkomstkat skal jeg fuldkommen indrømme den højtærede Indenrigsminister, at det næsten er en nødvendig Konsekvens af denne Stattelov's Vedtagelse, at der forelægges en Lov om For-